

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Narratio comica de amicitia Damonis ac Pythiae

Omichius, Franciscus

Noribergae, 1617

Actus III. Scena 5

[urn:nbn:de:bsz:31-138648](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-138648)

MIL. Sat habeo, eamus intro.

AMIC. Ego verò, cùm sum assueta vino & multibiba : non prius intro, quàm certa sim, an vini veteris utrem hïc habeam, ut potem noctuatq; interdiu ?

MIL. Cauponum obliviscendi mores, discendi stratiotici. Nam nos milites in straminea saepe culcitra dormimus, apudam edimus, flocesq; bibimus.

AMIC. Urtica victitare non didici. Itaque jam non intravero tecum.

MIL. Bono sis animo : si mihi fidelis fueris, nil deerit tibi.

AMIC. Impera mihi quidvis, & quovis modo. Scitè me accommodabo ad mores ac nutus tuos.

MIL. Sequere ergo, Pamphila.

AMIC. Sequor, ac tibi tantisper credo, dum argentum tinniverit.

Actus III. Scena 5.

PHILETUS, HYBRISTES, PHILOTY-
RANNUS, MISOPHILOSOPHUS.

Nunc, nunc tempus est deliberandi, ô focii, ecquid porrò nobis sit agendum ?

dum? Meridianā enim luce clarius est, id
quod toto pectore doleo : Dionem &
complices ejus hoc pugnare, ut nos Regis
ludibrio exponant: eumq; ad gravitatem
quandam componant, ab omnibus deli-
cius ac voluptatibus abhorrentem. Nam
antehac Dionysius adolescens genio in-
dulgere, amare, potare, nugas agere sole-
bat. Quo tempore nos à Rege primi e-
ramus. Nunc autem longè alia rerum est
facies. Excidimus gratia Regis, spreti jacè-
mus, consilia nostra nullus assis æstiman-
tur. At Dionis verba, non sunt verba, sed
Apollinis oracula. Solus ille in confes-
sū palmam omnibus præripit : cæteri nullo
numero habentur. Hoc ego dudum vidi,
& invidi etiam Dioni. Ac jam res ipsa vi-
detur postulare, ut nisi à Sophista illo sub-
verti velimus, ipsi eum prius subverta-
mus, hominemq; in odium adducamus
apud Regem.

HYBR. Sceleratus ille, finoniis arti-
bus suis eò rem perduxit, ut solus apud
Regem omnia possit, solus prudentissimè
rebus consulere judicetur. Ac fuerunt,
qui dicerent, ipsum à Rege toti insulæ
præfe-

præfectum iri, & quasi Proregem futurum.
Quod si taciti hæc prætermitteremus: non
solum turpe nobis, sed etiam pernicio-
sum esset. Quamobrè stat sententia: per-
dendum hominem, ne ille nos perdat.
Perdendum inquam, & illum, & quicumq;
eandem cum illo sectam sequuntur. Sic e-
nim Regis gratiâ securè frui, & in consili-
is dandis primas tenere possumus.

PHILOT. Utile quidem id consilium,
sed tamen periculosum censeo.

MISOPHIL. Principiis obstandum pla-
nè ego puto. Nam si Dionis potentia in-
valuerit, serò medicinam parabimus. **Quin**
vos virilem animum geritis, atq; audacter
rem tantam aggredimini. Namque stulti-
tia est, magnum facinus timido cordi
credere.

PHILET. Pederentim & cautè nobis
progrediendum est. Coniunctis itaq; ope-
ris tentemus, quantum quisq; possit. Nam
ego miseris modis perire malim, quàm
committere, ut omnis auctoritas nostra &
pristina potentia non solum enervata lan-
guescat, sed etiam omninò extingatur.

HYBR. Maneo in sententia, collocan-
dos

dos alibi infidiatores, nempe sagittarios peritos, qui si fortuna volet, æmulum nostrum incautum telis excipiant, & ad tartara invisum illud caput detrudant.

MISOPH. Certe hæc res non carebit periculo, si (quod metuo) fiat tandem palam. Ideò tutius nos acturos puto, si veneno propinato illum ad inferos demittamus. Ecquid videtur vobis, socii?

PHILOTYR. Neq; hac via successurum videtur negotium. Quippe sunt homines illi circumspectissimi, neq; cibum neq; potum gustant, nisi prius ab altero exploratum, sitné salubris, an insalubris? Quapropter aliam ego insistam viam, & Dionem calumniabor apud Regem, perficiamq; ut is regni affectati reus agatur. Facile enim Regi, ad suspensiones proclivi, persuasero, Dionem non solum potentia, sed etiam vitæ ejus insidiari. Id ÿ; crimen (quâ sum vi ac copiâ dicendi) ita exaggerabo, ut omninò credibile videatur Regi. Cum ÿ; ego solus animum Regis tentaro: vos postea conjunctis operis eundem aggredimini, & tanquam arcem ab omnibus nudam præsidiis expugnate.

Jurare

Jurare aufim, hoc modo rem feliciter ces-
suram. Quis enim ignorat, Regem sem-
per in metu fuisse, ne aliquando in exsi-
lium pelleretur. Dum igitur animus ejus
in dubio est, levi momento impellam,
quocunq; voluero.

PHILET. Macte esto tam opportuno
consilio. Nemini enim nostrum hoc in
mentem venisset. Deorum auxilio fa-
ctum credo, ut tam commodè diceres,
quid facto esset opus.

PHILOT. Quandoquidem ergo idem
videtur vobis omnibus: curriculo pro-
curram ad Regem, ut soli cum solo confa-
bulari liceat. Atq; ipsum in tempore Dio-
nysium video.

Actus III. Scena 6.

PHILOTYRANNUS, DIONYSIUS.

Potentissime atq; invictissime Rex, Do-
mine clementissime: supplex oro, ut
quæ jam dicturus sum, benevolo animo
audias: neq; putes, me quicquam odio
aut malevolentia impulsam loqui.

DIONYS. Quid rei est? dic breviter.
Nam audire cupienti omnis mora longa
atq; molesta est.

PHILOT.